

El Poblenou que volem és el que conquesta el veïnat

Editorial	3
Organitzar-nos per construir el Poblenou que volem	
En portada	4
Les entitats: el baluard de la identitat d'un barri	
Trenta anys de Cydonia	
La Beckett, deu anys d'arrelament i projecció	
Memòria i patrimoni	8
L'Arxiu Històric del Poblenou compleix cinquanta anys	
Barri actiu	10
Vint-i-cinc anys d'Escena Poblenou. L'escena que crema	
Un segle i mig a la Rambla	
Palestina ens interpel·la. La solidaritat és una obligació	
Apropem-nos	14
Regularització extraordinària: la resposta del Poblenou	
Espai patronitzat per la Fundació Carulla	16
Qui sosté la vida quan ningú no mira?	
Espai patronitzat per l'Eix Comercial Poblenou	17
Un barri que celebra..., i un comerç que el fa batejar	
Espai violeta	18
La Casa de l'Assumpta, un espai de dones per a les dones del Poblenou	
Receptes del món	20
La recepta veneçolana de la Lenin	
Tauler de notícies	22
Testimoni de la lluita veïnal de la Transició	
En Pere Torna al carrer	
Mercat solidari per a Amnistia Internacional	
I tants, i tants..., i més aniversaris	
Un nou espai de trobada per a fer barri	

elpoblenou@elpoblenou.cat

www

www.elpoblenou.cat

<https://bsky.app/profile/avpoblenou.bsky.social>

<https://www.instagram.com/avvpoblenou>

Associació Veïnal del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Assessoria urbanística: dimecres de 19 a 21 h (concerteu hora)
 Secretaria: dimecres de 10 a 13 h i dijous, de 17.30 a 20.30 h

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes no-més aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.
- La quota anual bàsica és de 30€. Posa't en contacte amb nosaltres per facilitar-nos les teves dades.
- L'Associació Veïnal del Poblenou segueix escrupolosament la normativa de protecció de dades.

Per fer-te soci/a entra aquí:

<https://elpoblenou.cat/fes-te-soci/>

Canal de comunicació
 "El Poblenou": segueix les notícies del barri actiu.

Amb el suport de:

FUNDACIÓ////CARULLA

POBLENOU
EIX
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
 Departament de Benestar Social
 i Família

Districte de
Sant Martí

Editorial

Organitzar-nos per construir el Poblenu que volem

Revista *El Poblenu* n.135
Setembre - 2026

Edició:
Associació Veïnal del Poblenu

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Marc Andreu, Joan Maria Soler, Estrella Pineda, Toni Coll

Col·laboracions: Bru Bernadí Domènech, Isabel Suárez Cuevas, Arianna Vindici, Alba Cuenca Sánchez, Col·lectius impulsors, Toni Casares, Maria Favà Compta, Grup de treball Barri Amable, Eix Comercial Poblenu, Montse Milà Estrada, Marc Andreu, Sebastià Martín (Sebas)

Coordinació: Toni Coll

Fotografies: Joan Maria Soler, Toni Coll, Salva Clarós, AHPN, Josep Martín (Eix Comercial), IA

Portada: Toni Coll

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Maria João

Tirada: 3.000 exemplars

Publicitat:
elpoblenu@ideaseditoriales.com
Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotassinats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
Els articles de la Redacció sempre són en català, però respectem les altres llengües triades pels col·laboradors. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Hi ha dades que expliquen molt més que qualsevol discurs institucional. El creixement sostingut del nombre de persones associades a l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenu n'és una. També ho és l'augment constant de les consultes, les denúncies, les propostes i les iniciatives que ens arriben cada setmana. Aquestes dues realitats comparteixen una mateixa lectura: cada vegada més veïnes i veïns entenen que, davant els grans reptes que viu el barri, ningú no defensarà el Poblenu si no ho fem nosaltres mateixos.

No és casualitat. Vivim un moment que els barris pateixen una pressió urbanística, immobiliària i econòmica sense precedents. El dret a l'habitatge es deteriora, els preus expulsen el veïnat, desapareix el comerç de proximitat, els equipaments arriben tard i malament, els espais públics es mercantilitzen i el patrimoni històric continua massa sovint subordinat a l'especulació. Mentrestant, les administracions acumulen plans, anuncis i processos participatius que massa vegades acaben convertits en simples exercicis de màrqueting institucional.

Però hi ha una qüestió encara més preocupant: el progressiu qüestionament del paper de la societat organitzada. Des de fa anys assistim a una forma subtil, però persistent, de negacionisme institucional envers el moviment associatiu. Es proclama la importància de la participació ciutadana mentre es prenen les decisions fonamentals lluny dels espais de deliberació col·lectiva. Es convoquen reunions per informar, però no per decidir. Es demana opinió, però no s'accepta el conflicte quan aquest qüestiona determinades polítiques. Es parla de corresponsabilitat, però es governa des de la unilateralitat.

Aquest model no és innocent. Una ciutadania organitzada incomoda perquè fiscalitza, perquè pregunta, perquè exigeix explicacions i perquè no accepta que els interessos econòmics acabin determinant el futur dels barris. Per això, massa sovint es prefereix una participació individualitzada, fragmentada i despolititzada

abans que un moviment veïnal fort, cohesionat i capaç d'articular propostes col·lectives.

La història del Poblenu demostra exactament el contrari. Res del que avui considerem conquestes socials ha arribat per generació espontània. Les escoles, els centres de salut, els equipaments culturals, els espais verds, les millores urbanes o la preservació de patrimoni han estat fruit de dècades de mobilització ciutadana. El moviment veïnal no és una relíquia del passat; és una de les expressions més madures de la democràcia participativa.

Quan avui augmenta el nombre de persones associades, no només creix una entitat. Creix la consciència que els drets no es conserven sols. Creix la voluntat de construir comunitat en una època marcada per l'individualisme. Creix la convicció que només una ciutadania organitzada pot posar límits als interessos especulatius i exigir polítiques públiques que situïn les persones al centre.

Cal dir-ho amb tota claredat: els barris no necessiten més campanyes de comunicació institucional. Necessiten administracions que escoltin de debò, que comparteixin poder, que respectin l'autonomia de les entitats i que entenguin que la dissensió no és un problema, sinó una condició indispensable de qualsevol democràcia viva.

Des d'aquesta revista continuarem defensant el mateix que ha inspirat generacions de veïnes i veïns del Poblenu: que els barris no més tenen futur quan la seva gent s'organitza. Davant la resignació, organització. Davant l'especulació, comunitat. Davant el negacionisme institucional de la societat civil organitzada, més moviment veïnal, més participació real i més compromís col·lectiu.

Perquè el Poblenu que volem no serà una concessió de ningú. Serà, com sempre ha estat, una conquesta del seu veïnat.

La Junta de l'AVV del Poblenu

Les entitats:

el baluard de la identitat d'un barri

Equip de l'Arxiu Històric del Poblenou organitzador de l'exposició "De la tartana al metro", 1983.

Durant l'Antic Règim, les desigualtats característiques del feudalisme van ser les causants del naixement dels primers gremis, col·legis i confraries arreu del país. L'aparició d'aquestes entitats és el primer antecedent de l'associacionisme modern al nostre país. Tot i això, la tendència d'unir-se en grups reduïts per assolir uns propòsits específics es remunta a les primeres tribus nòmades, que compartien l'objectiu comú de sobreviure mitjançant la caça i la recol·lecció. Tot això acaba fent evident que la necessitat d'associar-se és innata en l'ésser humà.

Catalunya és, de fa molt temps, una terra lligada a l'associacionisme. Durant el segle XIX, s'hi desenvolupa un moviment obrer industrial fruit del procés d'industrialització i de les noves condicions laborals i socials

creades per la revolució industrial i el capitalisme. És per això que no podem deslligar el concepte d'associacionisme dels valors de la classe obrera i republicans.

Les entitats d'un poble, d'un barri, són allò que preserva la seva història, la seva cultura i la seva consciència col·lectiva. Són tot allò que ajuda a conservar i fer créixer la identitat de qualsevol indret. En un barri hi pot viure gent, treballar-hi, haver-hi comerços emblemàtics, però són les entitats les que donen vida a allò que la gent vol fer, compartir i recordar. Són els espais on, un cop acabada la jornada laboral, els veïns es troben, s'organitzen i dediquen el seu temps a allò que els mou: la cultura, l'esport, la festa, la reivindicació o simplement al fet de crear comunitat.

Al Poblenou, en concret, podem estar orgullosos de l'empenta associativa que ha tingut el barri històricament. Igualment, no sempre ha estat tan fàcil com ara poder associar-se lliurement: durant la postguerra, el totalitarisme de la dictadura franquista va suposar la dissolució de bona part de les associacions que s'havien creat durant les dècades anteriors. Malgrat tot, el teixit associatiu ha sabut resistir, recuperar-se i arrelar novament al barri, fins a convertir-se en una peça imprescindible de la seva vida comunitària.

Avui, el nostre barri compta amb un teixit viu que enriqueix la cultura, preserva la memòria i construeix el present del barri. Bona prova d'aquesta vitalitat són les efemèrides d'enguany: el 50è aniversari de l'Arxiu Històric del Poblenou, el 30è de la co-

CENTRAL : WAD - RAS, 195

La Flor de Maig 1915. Façana de la seu principal de la societat cooperativa obrera d'estalvi i consum La Flor de Mayo

operativa Cydonia, el 25è del Festival Escena Poblenou i el 10è de la Sala Beckett, entre altres.

El Poblenou, entès en la seva extensió històrica, és dels barris amb més entitats de la ciutat comtal. Actualment hi ha vora unes tres-centes entitats registrades de diferents àmbits. Això representa més del triple de la mitjana d'entitats per barri que hi ha a Barcelona. És per això que el Poblenou es pot entendre com un dels barris més rics en associacionisme i cooperació ciutadana.

D'entre moltes altres, hi trobem entitats històriques com l'Ateneu popular Flor de Maig, un espai veïnal de transformació social, creada per setze obrers el 1890. També podem destacar el Casino l'Aliança del Poblenou, dinamitzant activitats culturals des del 1869; el Centre Moral i Cultural del Poblenou, resistència de la cultura catalana al barri des del 1910; o l'Agrupació Excursionista Icària, creada el 1910, que és una de les deu entitats excursionistes més antigues de Catalunya.

No és casualitat que els barris on abunden les entitats veïnals siguin els que poden presumir d'un sentiment de pertinença més intens. A més de confeccionar una identitat pròpia, aquestes entitats funcionen com una eina d'integració social, creant comunitats on s'intercanvien idees, es promouen debats i es duen a terme projectes que serien impossibles d'imaginar sense una societat civil activa i vinculada.

Així mateix, la veritable força d'aquesta xarxa recau en les veïnes i veïns, autèntics protagonistes del lloc on viuen. La ciutadania esdevé un agent actiu de canvi. Aquestes entitats són la màxima expressió de la vitalitat democràtica d'un territori, ja que funcionen com a canals directes de participació per incidir en la gestió del barri i la ciutat, garantint que les decisions socials i urbanístiques no es prenguin d'esquena a la gent.

D'altra banda, l'associacionisme veïnal ha estat un dic de contenció indispensable davant les injustícies i

la transformació urbana. En entorns afectats per la gentrificació i la pressió immobiliària, la solidaritat organitzada defensa l'habitatge i la vida de barri. Davant els grans canvis del Poblenou, la resposta veïnal ha estat clau per protegir el patrimoni, exigir equipaments i no perdre la seva essència popular.

L'associacionisme és el cor que manté viva la identitat dels nostres barris. De la mateixa manera que el moviment obrer del segle XIX va entendre que la unió millorava la vida col·lectiva, avui dia les entitats del Poblenou demostren que la cooperació és la millor garantia per a un futur més just i participatiu (i també més divertit). Sumar-se a aquest teixit és un acte d'estima i de lluita per les nostres arrels i la nostra identitat.

Trenta anys de Cydonia

El 23 de novembre de 1996 va néixer Germinal - Sant Martí, que sota l'aixopluc de la cooperativa homònima de Sants, nascuda el 1993 i considerada el primer col·lectiu de consum crític, agroecològic i de proximitat de Barcelona, es va establir inicialment en un local del carrer Democràcia, del Clot. El 2001, ja en el local actual del passatge Bosch i Labrús del Poblenou, aquest nucli de consum alternatiu aixoplugat per Germinal i format per unes vint-i-cinc famílies es va independitzar formalment i es va constituir en la cooperativa de consum ecològic, ètic i responsable Cydonia. El nom, escollit per votació dels socis, fa referència al codony (*Cydonia oblonga*).

Tot això es pot resseguir al llibre *Cydonia, 30 anys. Un relat del que hem estat, el que som i el que podem ser*, en el qual Anna Martín Àrboles recopila la història d'aquesta cooperativa del Poblenou, que compta actualment amb una cinquantena de famílies sò-

cies actives d'entre les cent setanta-vuit unitats familiars que hi han passat al llarg de tres dècades. Bona part de totes aquestes persones van celebrar l'aniversari de Cydonia el dissabte 6 de juny, amb una festa a la futura plaça de Manel Andreu, al seu torn membre també de la cooperativa.

Una paella ecològica popular, la presentació del llibre commemoratiu i actuacions musicals de la Coral de Dones de la Flor de Maig, de la cantautora Maria Joao Moreno i dels membres de Cydonia i músics professionals de jazz Magalí i Iscle Datzira, Meritxell Neddermann i Manu Estrach i del grup de música grega Vagelis, amb vincles igualment a la cooperativa, van constituir el menú d'una festa que, sobretot, va lluir pel bon ambient i la retrobada de molta gent.

Com van explicitar en els parlaments de l'acte l'actual presidenta de la junta de Cydonia, Rosa Acebal, i una de les sòcies amb vint anys de trajectòria, Mireia Riera, formar part de la

cooperativa és "més que una decisió de consum". En un inici, ser de Cydonia era "gairebé una declaració de principis: volíem alimentar-nos millor, sí, però sobretot volíem fer-ho d'una manera coherent amb el món que volíem deixar als nostres fills i filles. Un consum responsable, respectuós amb la terra i amb les persones".

Amb el pas del temps, aquests principis han arrelat en una forma de fer barri que no és nova, però que cal anar renovant. El Poblenou, que des de finals del segle XIX i fins a la guerra civil va tenir en la Flor de Maig una de les principals cooperatives de consum de Catalunya, a finals del segle XX va veure néixer —i créixer, en ple segle XXI— una de les primeres cooperatives de consum ecològic, ètic i responsable del país. Llarga vida a Cydonia.

Marc Andreu

La Beckett, deu anys d'arrelament i projecció

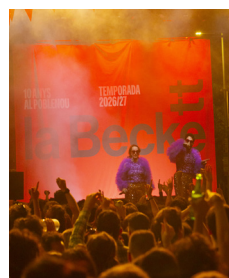
L'octubre de 2026 farà deu anys que la Sala Beckett va obrir les portes de la seva nova seu al Poblenou, a l'edifici de l'antiga Cooperativa Pau i Justícia, reconvertit en espai de creació, formació i exhibició teatral, gràcies a la reforma arquitectònica que van fer-ne els arquitectes Flores i Prats.

De fet, van ser les veïnes i veïns de les entitats i les associacions del barri, de braçet amb les administracions públiques, els qui van aconseguir que l'edifici d'aquella antiga cooperativa, aixecada, estimada i mantinguda en actiu durant dècades pels treballadors i treballadores del Poblenou, se salvés de l'esfondrament i fos recuperat com a espai artístic i cultural.

La Cooperativa Pau i Justícia, i tantes altres cooperatives, ateneus i iniciatives associatives de barri, van ser —i seria bo que ho continuessin sent— una eina fonamental de construcció de ciutat, democràtica i participativa. L'associacionisme, amb objectius econòmics, polítics i culturals, és sens dubte una fórmula idònia per a garantir una gestió social i solidària dels interessos col·lectius.

Malauradament, les noves formes implantades per la societat de consum de finals del segle XX, l'arribada dels supermercats i dels monopolis del comerç, van aconseguir el que ni tan sols la dictadura havia aconseguit: acabar amb les iniciatives de consum cooperatiu, com és el cas de Pau i Justícia. I amb els anys d'abandonament, l'edifici de la cooperativa s'anava fent malbé de manera accelerada.

A finals de la primera dècada dels 2000, les inclemències del mercat i de l'especulació immobiliària a Barcelona amenaçaven també la supervivència de la Sala Beckett, un petit teatre del barri de Gràcia, dedicat específicament a la promoció de la dramatúrgia contemporània. La Beckett s'havia convertit, des de feia

anys i malgrat la modèstia de les seves dimensions, en un dels motors vitalitzadors del teatre català, sobretot pel que fa a la nova escriptura teatral i com a pedrera de la creació escènica professional.

En el context de les polítiques municipals de reutilització d'antics espais industrials com a nous centres de creació cultural, la possibilitat de salvar de l'esfondrament l'edifici de Pau i Justícia, convertint-lo en seu d'una nova Sala Beckett, va resultar una encertada decisió, en bona mesura gràcies a la consciència del valor social de la cultura, per part del veïnat del Poblenou.

La seva especificitat, com a projecte professional de cultura contemporània, amb la seva vocació de servei públic, amb el caràcter eminentment social i polític que el llenguatge teatral té per definició, i amb la seva triple condició de projecte formatiu, experimental i de promoció ar-

tística, feia de la Sala Beckett el projecte ideal per a fer reviure les parets de l'antiga cooperativa de consum.

En aquests deu anys, després d'una reforma arquitectònica exemplar pel que fa al respecte per la memòria de l'edifici, la Sala Beckett, sense renunciar al seu caràcter de teatre internacional i professional, s'ha consolidat com un dels espais culturals i relacionals emblemàtics del barri.

No és casual que aquesta temporada 2026-27, obri la programació de la Beckett un espectacle creat i produït pel Centre Moral i Cultural del Poblenou, i que poques setmanes després també el Festival Escena Poblenou sigui present en la programació.

Veïnes, veïns, us esperem a la Beckett!

Toni Casares

L'Arxiu Històric del Poblenou compleix cinquanta anys

El naixement de l'Arxiu podria haver quedat en un anècdota. En un fet puntual i desaparèixer després. Però ha portat una cua de cinquanta anys. El 1976 tres joves estudiants del Poblenou que volien canviar el món, van pensar que una manera de contribuir-hi era recuperar la memòria del barri a través de fotografies antigues i no tan antigues. Amb l'ajuda de l'Associació de Veïns, de l'estimat Josep Maria Prochaska i del sempre batallador Ramon Bou de l'Aliança, van aconseguir muntar una exposició de fotos a la rodona de la Rambla davant del Casino. L'exposició es va fer per les festes de Nadal de 1976 i va cridar l'atenció de molta gent. Sempre hi havia persones mirant els plafons on estaven penjades les fotografies. A la nit, el material es guardava dins del Casino.

mirats d'aquella iniciativa però no es van limitar a lloar l'exposició. Es van

reunir es va fer a la *Bo-dega* El Sabre de Plata, que més que un bar era un centre cívic i seu de la famosa coral que portava el mateix nom del local.

Des d'aleshores han passat cinquanta anys i centenars de persones han treballat per a l'Arxiu. Algun dia les haurem de comptar. Alguns ja no hi són però han deixat empremta i així els recordem. Un veterà soci que ens ha deixat recentment i que va ser president honorari era el treballador incansable Nicasi Camps. També va ser president honorari l'escriptor Xavier Benguerel. Malgrat que ja no vivia al barri d'ençà que va tornar de l'exili, sempre venia i sempre ajudava. Per a ell el Poblenou era "com la meva *querida*", segons

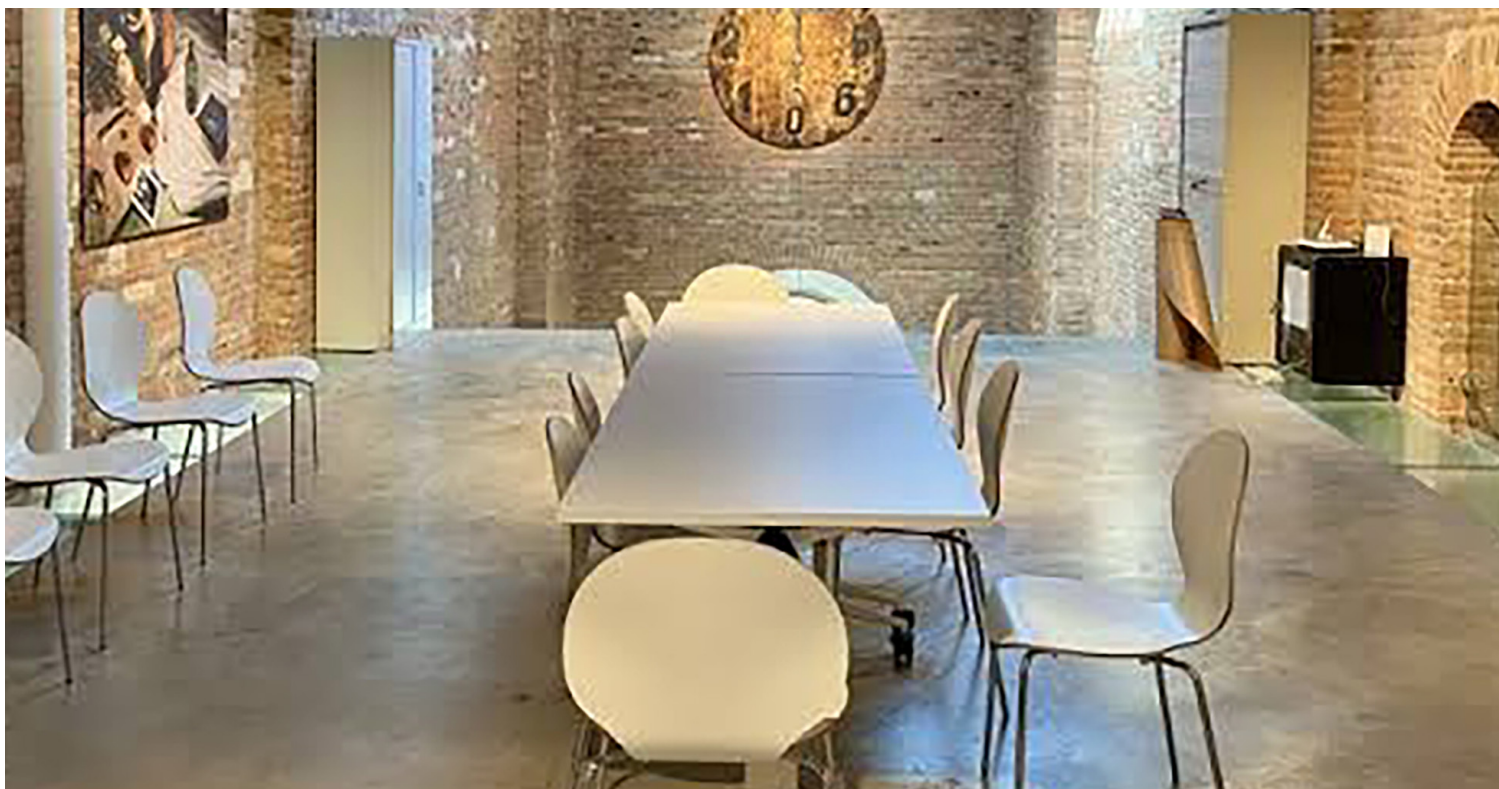
em va dir un dia que el vaig anar a veure per fer-li una estocada.

En aquests anys l'Arxiu ha rebut nombroses donacions de documents i més de 20.000 fotografies del barri

Els redactors de la revista *4 Cantons* i especialment el periodista Josep Maria Huertas van quedar ad-

posar en contacte amb els tres joves i en aquesta trobada va néixer l'Arxiu Històric del Poblenou. La primera

En aquest mig segle, l'Arxiu ha ocupat diversos edificis. La primera seu estable va ser la Flor de Maig, l'antiga cooperativa que es va recuperar gràcies a la lluita veïnal. Aquí s'hi va estar catorze anys. El 1991 es va traslladar a Can Felipa, on va ocupar un petit local durant trenta anys.

Una icona al cel del barri

Des del 2021 la seu és la Torre de les Aigües del Besòs, un edifici d'obra vista de l'arquitecte Pere Falqués, que es va inaugurar el 21 de juny de 1882 i que ha servit d'inspiració a artistes plàstics com Ramon Calsina i Josep Maria Subirachs. Ara és una icona del cel del Poblenou. Es va construir per captar aigua de boca però aquesta funció va acabar de pressa i malament perquè l'aigua es va salinitzar i ja no era apta per a beure. Diu la llegenda que el propietari, arruïnat, es va llançar des de dalt de la Torre. El 1922 l'empresa Macosa, hereva de la foneria de Can Girona, la va comprar per fer servir l'aigua del dipòsit per refredar els processos industrials de laminació. Macosa va marxar del Poblenou el 1994 i en els seus terrenys es va edificar els blocs de Diagonal Mar i el parc del mateix nom. La Torre i la casa de Vàlvules annexa se les va quedar l'Ajuntament de Barcelona que les va incloure en el seu catàleg del pa-

trimoni però durant anys van quedar sense ús i abandonades.

Finalment, es van poder recuperar gràcies, en primera instància, a un membre de l'Associació de Veïns que va convèncer un antic company de la mili que aleshores tallava el bacallà a l'empresa Aigües de Barcelona, que hi va posar els diners per a la restauració. Però la seva recuperació definitiva va ser gràcies a la insistència de l'arquitecte Jordi Fossas que va vèncer la resistència dels altres membres de l'Arxiu que deien que la Torre quedava massa lluny del centre del barri. L'arquitecte Antoni Vilanova va escometre una rehabilitació que ha estat reconeguda amb diversos guardons. El trasllat definitiu es va retardant en part per culpa d'uns falcons peregrins que van tenir la mala pensada de fer niu dalt de tot de la Torre i no se'ls podia molestar. Quan aquests van aixecar el vol de forma voluntària, l'Arxiu s'hi va traslladar. I fins ara.

En aquests anys l'Arxiu ha rebut nombroses donacions de documents tant de particulars com d'empreses i

ha recollit més de 20.000 fotografies del barri. L'ordenació de tot aquest material s'està fent de forma professional i es pot consultar. La major part de la feina la fan persones voluntàries. A més de la documentació, l'Arxiu organitza actes culturals, presentació de llibres, visites al barri i a l'interior de la Torre, conferències, suport històric a les escoles del barri que ho demanen... I és l'editora de la revista *l'cària* que ha estat guardonada en dues ocasions per la seva excel·lència.

L'Arxiu, com la majoria de les entitats formades per voluntaris, troba ara a faltar la gent de mitjana edat. Sí que venen joves investigadors a consultar els nostres fons però quan acaben la feina marxen. Molt pocs es queden. El nostre actiu més valuós i nombrós són els jubilats que esmercen tota la seva capacitat de treball a l'Arxiu. Però per tal que l'entitat pugui complir cinquanta anys més cal que entri saba nova.

Maria Favà Compta

Vint-i-cinc anys d'Escena Poblenu

L'escena que crema

Del 22 al 25 d'octubre, el Festival Escena Poblenu celebra els seus vint-i-cinc anys d'història ininterrompuda. El certamen conduït per Ada Vilaró celebra vint-i-cinc anys d'escena contemporània i multidisciplinària, de creació, de risc, de resistència i de comunitat. Un quart de segle omplint els carrers i les sales del barri amb emocions, diversió i reivindicació. Amb trobades, reflexió, qüestionament i gaudi.

Aquest any, l'aniversari se celebrarà amb dues accions. En primer lloc, es publicarà el llibre *L'escena que crema*, coordinat per Oriol Puig Taulé i coeditat amb Arola i Recomana, com a part del Premi Maria José Ragué concedit a Ada Vilaró l'any passat. Més enllà de la commemoració, el llibre parteix dels eixos que vertebraven el festival (escena contemporània, arts de carrer, barri, feminismes, comunitat...) per oferir-ne reflexions de present i futur amb un mural de més de seixanta veus de periodistes, artistes i professionals diversos. El barri hi serà molt present, des d'una petita contribució de l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenu fins a un recorregut poètic escrit per Iván Alcázar. També hi ha testimonis dels projectes que s'han fet amb les entitats socials i culturals del barri, amb veus com les de Carne Canet, Carles Nieto o Òscar Atilde.

Per altra banda, el festival organitzarà el dissabte 24 una festa escènica de celebració de l'aniversari al Centre Moral i Cultural del Poblenu, una vetllada en format cabaret que reunirà diversos artistes de circ, dansa i noves dramatúrgies amb una forta vinculació amb el festival. A més, aquest any s'obrirà un abonament a preus populars, amb cinc entrades per 25 €, que es posarà a la venda durant el mes de setembre.

La programació

Pel que fa a la resta de la programació, en aquesta edició tan especial hi

haurà una nova selecció de propostes variades, amb companyies emergents i de trajectòria. Entre altres, hi haurà peces com *Skai is ful*, d'Hermanas Picohueso, un espectacle per a quaranta-cinc espectadors amb una mirada crítica de la conquesta de l'espai; *Torcidxs*, de les navarreses Las Nenas, amb una performance que combina improvisació, text, irreverència i frescor, i *Clam*, de la cia. Fèmut, un espectacle juganer de circ contemporani inspirat en les trobades de les festes populars. L'edició d'enguany tindrà també dues estrenes absolutes. *Tros*, de la Cia. Sputniks, una peça que uneix circ i memòria històrica, i *Nacionalitat espanyola: trampes, evi-*

dències i fotos prohibides, de Maria Solà, proposta guanyadora de la convocatòria Les Escèniques per a projectes escènics liderats per dones.

El suport a la creació és una de les constants del festival, que impulsa fins a tres convocatòries. A més de Les Escèniques, viurem la tretzena edició de la mostra Embrions, en què les companyies Cosinsart, Lasombrada, Adrià Sánchez-Campo i Cicuta presentaran mostres dels seus processos. Per la seva banda, la companyia L'Atapeïda tornarà a presentar al festival la peça de dansa acrobàtica per a tots els públics *Xirinxina*, guanyadora de l'edició anterior d'Embrions, ara en versió completa. Pel que fa a la tercera convocatòria, Maisa Perk presentarà el projecte comunitari *Te negre*, guanyador de l'onzena edició del projecte Al Poblenu Fem Performances, en col·laboració amb l'Àrea d'Arts Escèniques i l'Àrea d'Arts Visuals del CC Can Felipa i des d'enguany de la Fundació Carulla.

Continuaran a més les relacions amb els espais i entitats del barri, amb l'epicentre a Can Felipa però amb un desplegament a sales i espais públics com Can Framis, la Sala Beckett, el Niu o la rambla del Poblenu, amb una nova ballada popular amb l'entitat Més Que Swing Poblenu.

El festival commemora el seu quart de segle amb la imatge d'un sofà que crema, un foc festiu i sacsejador que convida a sortir de la zona de confort. La il·lustració de la dissenyadora Erika Zwiener continua l'esperit reivindicatiu del festival convidant-nos de forma artística a sortir al carrer per establir xarxes i gaudir plegades. Aquest és l'esperit del festival durant vint-i-cinc anys i per molts anys més!

Festival Escena Poblenu

Alba Cuenca Sánchez
Producció artística

Les monges, un segle i mig a la Rambla

El col·legi de les monges enguany fa cent cinquanta anys que és a la Rambla. *El Instituto de Hermanas Franciscanas Misioneras de la Inmaculada Concepción* s'hi va establir el 1876 amb l'objectiu d'ensenyar «*las jóvenes obreras*». Aquesta primera vocació missionera la van anar perdent amb els anys fins a convertir-se, en la dècada dels cinquanta del segle passat, en una escola classista, la més exclusiva i cara d'un barri on el més habitual era les acadèmies de pis sense pati i sense homologar. En canvi, les nenes de les monges, amb l'uniforme que les diferenciava, a finals del XX ja es podien examinar de batxillerat en el seu propi centre.

L'objectiu missioner de les primeres monges franciscanes va influir en altres entitats que van seguir el seu exemple per a alfabetitzar els treballadors. L'Aliança, a més de l'escola diürna per a nens, també va posar en marxa escoles nocturnes per tal que els treballadors poguessin aprendre de lletra a les nits. L'Església evangèlica, coneguda al barri com l'església dels Protestants, que va arribar-hi el 1874, dos anys abans que les monges franciscanes, també va posar en marxa una escola que es va convertir en un centre de referència per la seva didàctica avançada i que va estar en actiu fins a l'esclat de la guerra civil del 1936.

Les monges franciscanes de la Rambla va ser el tercer col·legi d'aquest orde religiós que va fundar Anna Ravell i Barreia el 1859 i el primer que s'obrí a Barcelona després del de la Garriga i el de Badalona. No consta que en aquests dos municipis

l'escola es dediqués a l'alfabetització de les treballadores.

Tres anys després d'establir-se al Poblenou, el 1879, ja tenien cent cinquanta nenes que estudiaven durant el dia i noranta a la nit. El local, que era de lloguer i estava al número 107 de la Rambla, ben aviat es va quedar petit i van haver de buscar un nou emplaçament.

Dorotea de Chopitea, la gran promotora d'obres socials, va finançar les obres per construir una nova escola al número 74 de la Rambla, a l'espai que hi ha l'escola actual. La primera pedra es va col·locar el 24 de març de 1889. A l'acte de benedicció hi va assistir l'Ajuntament de Sant Martí en ple, la mare fundadora Anna Ravell i els bisbes de Barcelona i Sogorb. El nou edifici de planta i pis estava pensat per a impartir tots els graus de l'ensenyament elemental.

Dorotea Chopitea va donar per aixecar el nou edifici 50.000 pessetes i, en morir, al seu testament va deixar 10.000 pessetes més perquè es pogués acabar la casa. Però no va ser suficient. Les monges es van quedar amb un deute de 30.000 pessetes, «*carga muy pesada para nuestro Instituto especialmente en aquellos tiempos*», segons un manuscrit que va deixar sor Mercedes Font, que va ser secretària general de l'*Instituto de las Religiosas Terciarias Franciscanas de la Inmaculada Concepción*. Quan Font va escriure aquesta descripció, l'orde havia afegit *Terciarias* en la seva denominació. Actualment és només Institut de Religioses Franciscanes i ja en català.

Segons el relat de sor Mercedes Font, «*la edificación resultó muy deficiente y sin acierto alguno; con tanta imperfección que no se puede imaginar mayor... Aunque el edificio no estaba terminado, nuestras hermanas fueron a ubicarse en él, pues las clases y las dependencias necesarias estaban prontas para ser utilizadas. Cuando he aquí que un buen día se inundaron los sótanos, despensa, comedores, lavadero, etc. Quedó aquello hecho unas ruinas e inservible para muchos años. Hubo que construir dichas dependencias en el piso de arriba [...]*».

Durant la Setmana Tràgica l'edifici va cremar i mentre el solar va quedar buit va servir com a camp de futbol del club esportiu Júpiter que s'havia fundat aquell mateix 1909. L'escola fou reconstruïda amb fons de beneficència. Durant la Guerra Civil va fer les funcions d'hospital de sang.

A la dècada dels anys noranta del segle passat, la institució va iniciar l'educació mixta, tot i que encara avui predominen les nenes. Els alumnes són educats en un estil «*exquisitamente franciscano*», segons expliquen les mateixes monges.

Si aquest col·legi tanqués, també desapareixeria una escena que ja és tradició a la rambla del Poblenou: el brogit dels familiars que esperen els nens i les nenes que surten corrents de l'escola i que cada dia, a mitja tarda, posen so i color blau al passeig.

Maria Favà Compta

Palestina ens interpel·la

La solidaritat és una obligació

Hi ha moments en què callar equival a ser còmplice. El que està passant a Palestina no és un conflicte més. No és una guerra entre iguals. No és un episodi llunyà que puguem observar amb indiferència. És la destrucció sistemàtica d'un poble. És l'expulsió d'una població de la seva terra. És la devastació deliberada d'hospitals, escoles, universitats, centres culturals, camps de refugiats i habitatges. És la utilització de la fam com a arma de guerra. És la negació del dret més elemental: el dret a viure.

Cada dia que passa augmenta el nombre de víctimes civils, de criatures mortes, de famílies esborrades del mapa i de ciutats convertides en runa. Davant d'aquesta realitat, nombrosos organismes de les Nacions Unides, experts independents, juristes internacionals i organitzacions de drets humans alerten que ens trobem davant d'un procés amb característiques genocides. Aquesta denúncia no és un eslògan. És una crida exigent i urgent a la responsabilitat internacional.

Però mentre el dret internacional és vulnerat davant dels ulls del món, massa governs i irresponsables organismes de governança internacional continuen responant amb declaracions

diplomàtiques insuficients. La passivitat també té conseqüències. Cada dia de silenci és un dia més de destrucció.

Nosaltres ens neguem a normalitzar aquesta barbàrie. Els barris de Sant Martí tenim una llarga tradició de lluites compartides. Som hereus del moviment veïnal que va defensar escoles, centres de salut, habitatge digne, equipaments públics i llibertats democràtiques. Sabem que els drets

no són concessions: són conquestes col·lectives. I sabem també que la solidaritat internacional forma part de la nostra identitat com a barris populars. Per això hem decidit sumar la nostra veu al clam mundial de suport al poble palestí.

No ho fem per caritat. Ho fem per justícia. Ho fem perquè els drets humans són universals o deixen de ser drets. Ho fem perquè la llibertat d'un poble no és negociable. I ho fem perquè creiem que cap societat democràtica pot restar indiferent davant la destrucció d'un altre poble.

D'aquesta convicció neix Receptes per a la Pau, Setmana Cultural Palestina, una iniciativa construïda des de baix, des del compromís de les entitats i associacions veïnals, els equipaments culturals, els col·lectius

socials i desenes de persones que han decidit transformar la indignació en acció comunitària.

Alguns es preguntaran què pot aportar una setmana cultural davant d'un genocidi. La nostra resposta és clara. La cultura és resistència. Quan es destrueixen biblioteques, universitats, arxius i museus, no només s'ataquen edificis; es pretén esborrar la memòria d'un poble. Quan desapareixen les cases, també desapareixen

les cuines, les celebracions familiars, les cançons, les llengües i les històries que donen sentit a una comunitat.

Per això, la resistència també es cuina! Compartir una recepta palestina és compartir una història de dignitat. És afirmar que cap bomba podrà destruir una cultura mentre hi hagi persones disposades a preservar-la. És entendre que la solidaritat no consisteix només a denunciar, sinó també a conèixer, escoltar i compartir.

Durant una setmana, els barris de Sant Martí obriran les portes de les seves cuines a Palestina. Tallers de cuina acompanyats de música, literatura, teatre, diàlegs, llibres i trobades amb periodistes, activistes i membres de la comunitat palestina convertiran els nostres equipaments en espais de cultura i de consciència crítica social.

Però aquesta iniciativa també és una interpel·lació política. Exigim un alto el foc definitiu. Exigim la fi immediata del bloqueig sobre Gaza. Exigim l'entrada sense restriccions de l'ajuda humanitària. Exigim l'aplicació efectiva de les resolucions de les Nacions Unides. Exigim que es respectin les decisions dels tribunals internacionals. Exigim que cessi qualsevol col·laboració política, econòmica o militar que contribueixi a mantenir aquesta destrucció. Exigim responsabilitats davant dels crims de guerra i dels crims contra la humanitat. I exigim que la comunitat internacional deixi d'aplicar una doble vara de mesurar segons qui sigui la víctima i qui el botxí.

La pau no arribarà mentre continuï l'ocupació, la colonització il·legal dels territoris palestins, el desplaçament forçat de la població i la negació dels drets nacionals del poble palestí. La pau només serà possible des de la justícia, el respecte al dret internacional i el reconeixement ple dels drets del poble palestí.

Sabem que la solidaritat i la lluita d'uns quants barris no canviarà, tota sola, el curs de la història, però també sabem que totes les grans conquestes democràtiques han començat

RECEPTES PER A LA PAU Setmana Cultural Palestina

pre - PROGRAMA

OCTUBRE 2026

Presentació als mitjans de comunicació

Dimecres 14, a les 18:30h

Libreria Finestres-Palestina, al carrer Verdi, 17

Showcooking per difondre el projecte

Divendres 16, a les 11:30h a la plaça de les Glòries

Fira de Mercat de mercats

Amb el cuiner palestí **Ibrahim Omar** (La Casa de las Rojas) i la cuinera catalana **Ada Parellada** (Semproniana)

Acte d'inici i presentació del programa

Dissabte 17, a les 17:30h

Centre Cívic Sant Martí, al C. Selva de Mar, 215 (Barcelona)

Presentació de la programació de la setmana cultural, de la mà de les entitats veïnals impulsores i les entitats de ciutat i les persones que ho han fet possible. Destaquen activitats com:

- Acció teatral-rua amb **Comando Señoras**
- Encontre amb el metge, historiador i escriptor palestí **Salah Jamal**
- Acció musical amb **Treset**
- Connexió amb **Palestina**
- Encontre amb la família palestina **Hammad**, autora del llibre **Menú de Gaza**

Acte presentat i conduït per la periodista **Cristina Mas**

Tallers de cuina palestina als barris

Dilluns 19

Ca l'Isidret a les 18:00 h, amb la cuinera palestina **Amal Hammad** i el cuiner **Mikel Iturriaga** (El Comidista)

Espai Gent gran Zamenhof a les 18:00 h, amb el cuiner palestí **Tariq Ahmed**

Dimarts 20

Casal de barri del Besòs a les 11:00 h, amb la cuinera palestina **Sally Issa**

Centre cívic Sant Martí a les 18:00 h, amb el cuiner palestí **Mohsen Iqelan**

Dimecres 21

Centre cívic del Besòs i el Maresme a les 17:30 h, amb el cuiner palestí **Noureddin Said Thabet**

Escola la Pau a les 17:00 h, amb la cuinera palestina **Hanadi Abu Jazar**

Dijous 22

Ateneu del Clot a les 18:00 h, performance i diàleg amb les cuineres palestines **Mayssa i Shayma**, del col·lectiu **Mardakoosh**

Casal de barri del Maresme a les 17:30 h, amb el cuiner palestí **Noureddin Said Thabet**

Divendres 23

Casal de barri el Poblenou a les 19:15 h, amb el cuiner palestí **Noureddin Said Thabet**

Biblioteca Gabriel García Márquez a les 19:15 h, al voltant de "la cuina de supervivència", a la sala d'actes:

- Acció musical amb **Antonio del Moral**
- **Salah Jamal**, autor d'*Aroma àrab*
- **Cristina Mas**, autora del llibre *Palestina des de dins*
- L'equip **CreArt**, presenten el llibre *StripArt Gaza*
- Reconeixement als creadors gràfics **Azagra i Revuelta**

Acte presentat i conduït pel polític i professor **Enric Miravittas**

Fòrum cloenda del projecte

Dissabte 24, a les 17:30h

Institut d'Indústria Sostenible, al C. Cristòbal de Moura, 223 (Barcelona)

Un espai de trobada per a tothom, veïnes i veïns dels barris, interessades amb l'objectiu de poder compartir opinions, idees, propostes, receptes per a la pau, per a mantenir-nos al costat de les persones palestines que necessiten ajut, per a fer visibles les vulneracions de drets que han patit i perquè puguin assolir la pau i la llibertat que els van prendre. Destaquen activitats com:

- Micro acció teatral, amb **Teatre Alisos**
- Diàleg obert amb la Comunitat Palestina, Acció Palestina, UNRWA...
- Connexió amb **Palestina**
- Exposició de les activitats realitzades durant la setmana
- Acció musical amb **Treset**
- Exposició **StripArt**, organitzada per CreArt
- **Degustació** de la cuina palestina, a càrrec de **Ferrer for Food**

Acte presentat i conduït per l'activista **Laura Arau**

amb persones compromeses que es van negar a acceptar la injustícia com una fatalitat. Els barris de Sant Martí volem formar part d'aquesta història.

Convidem tota la ciutadania a sumar-se a aquesta iniciativa. A omplir les cuines i sales de casals, biblioteques i centres cívics. A escoltar les veus palestines. A compartir la seva cultura. A construir solidaritat. Perquè quan els governs fallen, són els po-

bles qui mantenen viva l'esperança. I perquè avui defensar Palestina és defensar els principis més elementals del Drets Humans, de justícia i de dignitat que haurien de sostenir qualsevol democràcia. Palestina no està sola. Els barris de Sant Martí amb el poble palestí!

Col·lectius impulsores
«Els barris de Sant Martí amb el poble palestí»

Regularització extraordinària: la resposta del Poblenou

Apropem-nos va néixer cap al 2003 com una xarxa d'entitats, serveis, col·lectius, moviments socials i veïnat del Poblenou amb l'objectiu de millorar l'acollida al territori. Amb la gestió de l'AVV del Poblenou, es va consolidar com a Pla de Desenvolupament Comunitari, amb un àmbit de treball important dedicat a l'acollida, entesa com un procés que facilita relacions horitzontals, d'aprenentatge mutu, d'intercanvi i de corresponsabilitat en la recerca de solucions a problemàtiques compartides. La nostra acció té per objectiu afavorir la inclusió i la cohesió social i es fonamenta en els principis de la interculturalitat crítica: la igualtat de

drets i l'equitat; el reconeixement de la diversitat cultural; i el diàleg intercultural i la interacció positiva.

L'objectiu dels processos d'acollida és que les persones puguin desenvolupar el seu projecte de vida amb autonomia i participar plenament en la comunitat, una fita impossible d'assolir mentre es manté una situació administrativa irregular. Per aquest motiu, durant la primavera de 2026, Apropem-nos va prioritzar els seus recursos per donar suport al procés de regularització extraordinària emparat pel Reial decret 316/2026, un procediment excepcional per a persones estrangeres que, tot i residir a

l'Estat des de feia anys, havien quedat excloses dels mecanismes ordinaris de regularització.

Des de l'aprovació del decret, a mitjans d'abril, i fins al tancament del termini de presentació de sol·licituds, el 30 de juny, vam acompanyar una setantena de persones que necessitaven orientació sobre requisits, documentació i tramitació de l'expedient. D'aquestes, un 60% van ser derivades al servei d'assessorament jurídic, el 79% de les quals van poder presentar el seu expedient: set dones i vint-i-cinc homes. Onze provenien d'Algèria, cinc del Perú i tres de Colòmbia. Les tretze restants procedien

de l'Argentina, Gàmbia, Senegal, Ve-neçuela, Equador, Ghana, Hondures, el Marroc, Ucraïna i Xile.

Per a moltes, la regularització representava la primera oportunitat real de sortir de la irregularitat administrativa i construir un projecte de vida amb més estabilitat, deixant enrere la por d'una sanció, una ordre d'expulsió o a perdre la feina. Tot i no resoldre per si sola totes les dificultats —ja que moltes persones continuen necessitant suport psicològic, sanitari, residencial, formatiu o social—, la regularització elimina una de les principals barreres i esdevé el punt de partida indispensable per deixar enrere la supervivència diària, exercir drets, accedir a oportunitats i construir un projecte de vida autònom i digne, una realitat que es fa especialment evident entre les persones en situació de sensellarisme.

L'experiència va ser molt intensa i, alhora, profundament humana —darrere de cada consulta hi havia una història de vida, una família i un projecte de futur— i també marcada per la incertesa: els dubtes sobre els requisits, la manera d'acreditar la permanència a l'Estat o la documentació necessària van generar molta angoixa.

No tots els acompanyaments van tenir el desenllaç esperat. En

alguns casos, no es complien els requisits o faltava documentació essencial. Algunes persones van quedar excloses perquè no podien acreditar la seva permanència a l'Estat. D'altres, sol·licitants d'asil, van descobrir que la seva situació jurídica era més complexa del que semblava. La frustració era compartida: les persones veien truncades les seves expectatives i nosaltres sentíem la impotència de no poder oferir una resposta favorable.

Van ser unes setmanes de sentiments contrastats, entre l'alleujament i l'esgotament, però sobretot d'enorme compromís i d'afirmació del sentit de la nostra tasca: el valor de l'acompanyament proper, de l'acollida i el treball comunitaris, de la intercooperació amb el territori.

Un dels aspectes més destacats del procés va ser justament la resposta comunitària: la capacitat d'autoorganització, cooperació i solidaritat del barri va facilitar compartir informació, criteris i recursos, demostrant que la cooperació entre entitats, serveis i veïnat és imprescindible per a afrontar processos extraordinaris d'aquesta magnitud i garantir un acompanyament integral.

La col·laboració entre les entitats de la Taula d'Acollida del Po-

blenou —Càritas, Fundació IRES i el programa *Noves Famílies–Acompanyament a la Reagrupació Familiar de Sant Martí*—, la implicació del veïnat, articulada mitjançant la coordinació entre l'entitat *Trenzadas*, *La Filadora* i l'*Ateneu Popular La Flor de Maig*, amb la col·laboració de juristes vinculades a entitats de la XESAJE (Xarxa d'Entitats Socials d'Assessorament Jurídic en Estrangeria) i al moviment *Regularización Ya!*, com *MigrAcció*, *Tic Tac*, *Mescladís* i *Mujeres Pa'lante*, va permetre arribar a un nombre elevat de persones.

El tancament del termini, el 30 de juny, no va significar el final de la feina. Per a moltes persones va començar una etapa d'espera marcada per la incertesa sobre la resolució de l'expedient i la possibilitat d'obtenir l'autorització de residència i treball.

L'acompanyament continua. Ara la tasca consisteix a resoldre dubtes sobre l'estat dels expedients, orientar les persones durant el procés de resolució i continuar donant suport a aquelles que no es van poder acollir a la regularització extraordinària.

Continuem treballant amb la convicció que l'acollida comunitària, el treball en xarxa i la solidaritat veïnal són eines imprescindibles per a garantir drets i construir una comunitat més inclusiva. La regularització extraordinària no ha estat només un procediment administratiu, sinó també una experiència col·lectiva de compromís i defensa de la dignitat de les persones migrades.

QUI SOSTÉ LA VIDA QUAN NINGÚ NO MIRA?

SOSTENIM VIDA

Exposició col·lectiva amb dones del Poblenou
a la façana de la Fundació Carulla

Hi ha gestos, sabers i vincles que fan possible la vida quotidiana al Poblenou i que, sovint, queden fora de la mirada pública.

Durant mesos, un grup de dones del barri ha compartit objectes, records, sabors i espais estimats per construir **Sostenim Vida**, una exposició fotogràfica de gran format que fa sortir el que és íntim al carrer i transforma la façana de la Fundació Carulla en una nova manera de mirar el barri: des d'allà on la vida es fa possible cada dia.

Les fotografies són fruit d'un procés de mediació artística i creació compartida en què les participants han construït conjuntament la mirada, les escenes i els relats de l'exposició. Aquest projecte forma part de **Gent del Barri**, el programa de participació cultural i comunitària de la Fundació Carulla.

Descobreix-la a la nostra façana!

Fotografia i acompanyament visual: Jahel Guerra Roa

Mediació artística: Yazel Parra Nahmens

Amb la participació i cocreació de: Mercè Arribas, Elisa Idiart, Inés Sánchez, Magda Ćwik, Mari Pla, Marie, Montse Gordillo, Maria Rosa Beneito, Nataly Huaca, Neus Sánchez, Roser Casañas i Sebastiana Etzo.

COL·LABORA:

AMB EL SUPORT DE:

Fundació Carulla
C. dels Almogàvers, 214
(cantonada amb Llacuna)

FUNDACIÓ////**CARULLA**

Un barri que celebra..., i un comerç que el fa bategar

Hi ha barris que esperen les festes. Al Poblenuou, gairebé les encadenem. Quan una celebració s'acaba, ja n'estem preparant una altra. Al llarg de l'any, els carrers es transformen una vegada i una altra en espais de trobada, cultura, diversió i convivència. I, en aquest calendari tan especial, el comerç de proximitat hi té un paper fonamental.

La primavera comença amb Sant Jordi, una de les diades més estimades. Els carrers s'omplen de llibres, roses i activitats, i els comerços surten al carrer per compartir una jornada que convida a passejar, descobrir establiments i gaudir de l'ambient que es viu al barri.

Amb les Festes de Maig, el Poblenuou torna a demostrar que el comerç també és capaç de crear experiències. A més de les activitats impulsades per les entitats, els comerços organitzen propostes que omplen els carrers de vida. El Wine Festival convida a descobrir sabors i establiments del barri, mentre que les exhibicions de les escoles de dansa, els tallers per provar diferents disciplines i la gimcana de l'escola d'idiomes Kids&Us converteixen els carrers en un gran espai de participació per a persones de totes les edats.

Després de l'estiu arriba la festa major, un dels moments més esperats de l'any. Des de fa uns anys, el comerç hi dona el tret de sortida amb el Joc del Misteri, una aventura que transforma els carrers en un gran escenari ple d'enigmes. Famílies, grups d'amistats i detectius per un dia recorren els comerços participants resolent pistes, descobrint racons del barri i vivint una experi-

ència que combina joc, cultura i comerç de proximitat.

Quan arriba la tardor, els comerços tornen a sorprendre amb el Castaween, una iniciativa que uneix la tradició de la Castanyada amb la diversió de Halloween. Castanyes, carabasses, disfresses, decoracions i activitats familiars omplen els carrers d'un ambient festiu que demostra que les tradicions poden evolucionar sense perdre la seva essència.

I gairebé sense adonar-nos-en, arriba Nadal. Els carrers s'il·luminen, els aparadors es vesteixen de festa i, després de Sant Esteve, el Trenet de Nadal recorre el Poblenuou perquè infants i persones adultes puguin descobrir la màgia nadalenca i els comerços del barri d'una manera diferent. Uns dies més tard, l'arribada de Ses Majestats els Reis d'Orient posa el punt final a unes setmanes plenes d'il·lusió, somriures i vida als carrers.

Aquest és només un resum d'un calendari que any rere any continua creixent gràcies a la implicació de les entitats, del veïnat i dels comerços. Perquè darrere de cada activitat hi ha moltes hores de preparació, idees, il·lusió i persones que treballen

perquè el Poblenuou continuï sent un barri viu.

Les festes duren uns quants dies. Però el que realment perdura és la xarxa de persones i de comerços que les fan possibles. Per això, al Poblenuou, el comerç no obre només portes: obre carrers, crea experiències i contribueix, dia rere dia, a fer barri.

Eix Comercial Poblenuou

www.eixcomercialpoblenuou.com

@eixpoblenuoubcn

secretariaeixcomercialpoblenuou@gmail.com

La Casa de l'Assumpta, un espai de dones per a les dones del Poblenou

Les ciutats també s'expliquen a través de les històries de les persones que les han habitat. Sovint, però, aquestes històries queden amagades, especialment quan tenen com a protagonistes dones que, des de la quotidianitat, han defensat la dignitat, el dret a l'habitatge i la vida als barris. La Casa de l'Assumpta ens permet recuperar una d'aquestes històries i projectar-la cap al futur.

La reivindicació d'aquest projecte també interpel·la les administracions públiques. Les polítiques urbanes no haurien de limitar-se a construir infraestructures, sinó que també han de preservar la memòria dels barris i garantir que els espais amb un fort valor social continuïn al servei de la ciutadania. Destinar la Casa de l'Assumpta a un projecte comunitari liderat per i

L'Assumpta va viure en aquesta casa i la va convertir en molt més que un lloc on viure. Quan va veure amenaçada la seva llar per un desnonament, la va defensar amb determinació, convertint-se en un exemple de resistència davant l'especulació i la pèrdua del teixit veïnal que durant dècades ha transformat el Poblenou. La seva història forma part de la memòria col·lectiva del barri i simbolitza també la lluita de moltes dones que, sovint des de l'anonimat, han sostingut les famílies, les xarxes de suport i la cohesió comunitària.

Avui, les entitats veïnals del Poblenou proposen que aquesta casa continuï sent un espai viu. Fer de la Casa de l'Assumpta un espai de dones per a les dones és una manera de preservar-ne la memòria, però també de donar resposta a necessitats del present.

Les dones del barri necessiten espais propis on trobar-se, compartir experiències, generar vincles i impulsar projectes comuns. Un lloc obert, inclusiu i divers que aculli activitats de suport mutu, salut comunitària, criança compartida i participació ciutadana; un espai on les diferents generacions puguin escoltar-se, aprendre les unes de les altres i construir noves formes de comunitat.

La Casa de l'Assumpta podria esdevenir aquest punt de referència: un equipament de proximitat arrelat al barri, gestionat des de la participació i al servei de les dones en tota la seva diversitat. Un espai que promogui la igualtat, combati les soledats no desitjades, afavoreixi l'empoderament femení i reforci les xarxes de solidaritat que han estat una de les grans fortaleces del Poblenou.

per a les dones és apostar per una ciutat més justa, feminista i cohesionada.

Els noms dels carrers, les places i els edificis expliquen qui som. Fer de la Casa de l'Assumpta un espai de dones significa mantenir viva la memòria d'una veïna que va defensar casa seva i, amb aquest gest, va representar moltes altres dones. Però, sobretot, significa convertir aquest llegat en una eina útil per al present i el futur del Poblenou.

Perquè la millor manera d'honrar la memòria de l'Assumpta és fer que casa seva continuï sent un lloc de vida, d'acollida, de participació i d'esperança per a les dones del Poblenou.

Sant Martí, d'actualitat

Notícies, informacions de servei, obres, festes,
espectacles, activitats, tallers...

Tota la informació del teu barri, al teu abast.

Butlletí-e del Districte Butlletí-e del teu barri

Subscriu-t'hi!

via.bcn/butlletiSM

I també:

barcelona.cat/santmarti

[@BCN_SantMarti](https://www.instagram.com/BCN_SantMarti)

[@BCNSantMarti](https://www.facebook.com/BCNSantMarti)

Districte de
Sant Martí

Fem la Barcelona de la teva vida

La recepta veneçolana de la Lenin

Lenin Cira té quaranta-tres anys, és metgessa cirurgiana de maluc i té una filla de vuit anys, la Miranda. La seva mare va morir i el seu pare, que va participar en la revolució bolivariana de 1992, té una malaltia mental i està ingressat en una residència. Té dos germans més grans: el Vladimir i l'Ilich, que viuen a Barcelona des de fa molts anys.

La filla va ser fruit d'una relació de convivència que va durar onze anys. El pare és cirurgià de genoll al mateix hospital i metge forense, funcionari de l'Estat; té dos fills grans d'un matrimoni anterior. La relació és bona; fa cap a cinc anys que estan separats. La Miranda estima i respecta el seu pare, i un dels germans que viu a Itàlia ja l'ha vingut a veure. És una nena feliç, sap acceptar els 'no' i gaudir dels 'sí'. Diu que amb vuit anys la veu canviar i la relació amb ella la té enamorada. Va a l'escola Sant Martí que considera excel·lent. "Tant el mestre com la mestra són meravellosos i és molt agradable deixar la filla en un lloc on està molt a gust". La van cridar per a una reunió i estava preocupada pensant que hi havia algun problema, però la van felicitar per com s'havia adaptat. La Miranda ha estat el motor que li ha donat força ja des de l'embaràs, una etapa en què va ser molt feliç.

Amb la família materna no hi ha tingut gaire relació i ara són morts. De la família paterna té un oncle i una tia a Veneçuela. La tia segueix molt activa i, juntament amb el seu marit, són com uns pares, perquè les famílies estaven molt unides. Cada dia fa una videotrucada al seu pare tot i que l'endemà ell ja no se'n recorda.

"Veneçuela és un país molt ric, però la corrupció s'ha mantingut en els diferents governs. La situació

econòmica és fatal i l'atenció a la gent gran igual o pitjor que abans. Allà no hi ha seguretat social." La Lenin cada quinze dies obria consulta i atenia de deu a quinze persones de franc i la resta per 5 o 10 dòlars. S'hi feien llargues cues.

L'atenció a la gent gran és privada. Van canviar el pare a una residència on estigués més ben atès. Van vendre la casa que tenien i aquests diners s'utilitzen per a ell. Paral·lelament la Lenin paga una senyora que hi va cada dia a fer-li companyia i facilitar-li les atencions que necessita.

El president dels EUA va aprofitar la situació del país per aconseguir el que volia. "Cadascú en parla en funció de com hi ha viscut". Creu que qui treballa i ho fa bé, pot viure, tot i que no es pot dir que visqui bé. Amb la seva professió, tenia un bon present,

però el futur no li permetria estalviar i té una persona de qui preocupar-se. Trump va tirar tres bombes, una molt a prop de casa seva i pensava que era un terratrèmol. Com que estava de guàrdia, va trucar a un company de feina, militar, i ho va saber. Van estar cinc dies sense llum ni aigua i els supermercats col·lapsats. Al cap de dos dies la Miranda i les seves amigues jugaven als bombardejos del país i va pensar: "No puc més!"

Està pendent del permís de treball i ha tingut problemes amb estrangeria perquè han perdut el seu passaport i els penals i ho ha hagut de tornar a enviar. Comenta les dificultats que es posen a les migracions sense tenir en compte que, sense la invasió espanyola, res hagués estat igual. Tot i això, creu que les barreges milloren l'espècie. No ha sentit cap rebuig, però considera

Bollitos de chicharrón aliñados

Ingredientes

- 5 tazas de chicharrón picado
- 2 tazas de harina de maíz precocida
- 1 pimentón rojo
- 1 cebolla
- 2 ramas de apio
- 2 zanahorias rayadas
- 3 dientes de ajo
- Aceite onotado, adobo y salsa picante, al gusto
- 2 ½ tazas de agua o caldo

Preparación:

Sofreír los ingredientes hasta que estén bien cocidos y aliñados. Agregar el chicharrón al sofrito y mezclar bien.

Prepara la masa:

En un bol grande, une la harina de maíz con el agua o caldo y la sal. Incorpora la mezcla de chicharrón y sofrito, amásalo con las manos hasta que no queden grumos. Forma pequeños cilindros o bollitos. Envuélvelos individualmente en hojas de maíz (o papel aluminio si no las tienes). Colócalos en una olla con agua hirviendo y déjalos cocinar durante 20 a 30 minutos. Sírvelos calientes.

Se puede acompañar con cualquier salsa, pero en Venezuela le ponemos salsa de ajo o guasacaca.

que quan es veu una persona amb trets físics diferents, es desconfia.

Està vivint amb un germà i la seva família, però econòmicament són independents perquè ella és molt organitzada amb l'economia. Pot treballar cuidant gent gran i demana algun contacte per poder-ho fer mentre resol la seva situació.

Buscarà feina en l'àmbit sanitari, en què té convalidats els estudis des de fa quatre anys perquè fa ozonoteràpia i havia de venir a fer presentacions. El Col·legi de Metges la va acceptar perquè va comprovar que entenia perfectament el català. Ha passat les proves i la Generalitat l'ha situat al nivell 3. La

seva filla l'ha après amb molta facilitat a l'escola i de vegades li diu: "En català, sisplau, mare".

"Quan vam arribar vaig passar nits sense dormir, preocupada per l'economia i pel permís." Al Poblenou pot caminar tot el que necessita i està encantada de viure-hi; tot li agrada. Ha fet bones relacions amb el grup de mares de l'escola.

Li van parlar dels cursos d'Apropem-nos i allà la van ajudar en la inscripció i ha conegut professors i companys molt agradables. Li van facilitar el certificat que necessitava per apuntar la Miranda als casals i, actualment, fa waterpolo a Can Felipa.

Quan li pregunto què no li ha agradat, comenta que no es va sentir ben atesa per Serveis Socials. Creu que no tindrà dificultats per trobar feina i només demanava ajuda per una situació puntual. "Estar tan a gust al Poblenou pot ser un problema quan es busca un lloc per viure perquè no hi ha res de comparable".

El terratrèmol no ha afectat la seva família, però la situació a Veneçuela és terrible i està molt preocupada.

Montse Milà Estrada

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Testimoni de la lluita veïnal de la Transició

Aquest mural data de l'any 1979 i és un testimoni directe d'un moment extraordinari de la història del nostre país: els primers anys de la recuperació de la democràcia, coincidint amb les primeres eleccions municipals democràtiques després del franquisme i amb el protagonisme que els moviments veïnals, les cooperatives i el teixit associatiu van tenir en la construcció del nou temps polític.

En aquells moments, abans de ser adquirit per l'Ajuntament, l'edifici corresponia a la Cooperativa Pau i Justícia. Durant dècades va ser una de les institucions socials més importants

del Poblenou i un símbol del cooperativisme català. La seva rehabilitació com a Sala Beckett va constituir un magnífic exemple de recuperació del patrimoni arquitectònic i de la memòria de l'edifici. Precisament per això sorprèn que un dels seus darrers testimonis visibles a l'espai públic, aquest mural, es trobi avui en un procés de degradació tan avançat.

Si no s'hi actua en un termini raonable, aquest testimoni acabarà desapareixent definitivament. Reclamem que es restauri com més aviat millor.

Redacció El Poblenou

En Pere torna al carrer

El capgròs d'en Pere és del barri

En Pere ens va deixar fa un parell d'anys, però els qui el vam conèixer sabem que hi ha persones que, quan marxen, no desapareixen del tot. Queden en les lluites, en els projectes, en les festes, en les discussions i, sobretot, en la gent que continua fent barri.

Ara en Pere torna al carrer. I ho fa en forma de capgròs. Les entitats del barri, la Coordinadora i l'Associació de Veïns i Veïnes hem fet nostre aquest capgròs perquè volem que en Pere ens continuï acompanyant: a les reivindicacions, a les festes i revetlles, als concerts, a recuperar la Rambla, a acollir qui arriba, a defensar els equipaments, a discutir-nos amb el Districte i, sobretot, a lluitar pel dret de continuar vivint i fent vida al Poblenou.

Per això, a partir d'ara, el capgròs d'en Pere és del barri. I us proposem una cosa molt senzilla: si creieu que en Pere us hauria acompanyat en una activitat, en una lluita, en una festa o en una reivindicació..., feu-lo sortir! Que vagi de plaça en plaça, de carrer en carrer, de manifestació en manifestació. Que balli, que reivindiqui, que protesti i que faci gresca. Perquè en Pere continua entre nosaltres. I perquè, com ell hauria volgut, el barri continua lluitant.

Feu sortir en Pere! És part del barri!

Redacció El Poblenou

SABATERS DES DE 1870

Villarroya

Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

francesc
creixell

P E R R U Q U E R S

C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

Torna el mercat solidari per a Amnistia Internacional.
Aquest any amb concert i tot.

I tants, i tants..., i més aniversaris

Aquesta revista està dedicada, en bona part, a celebrar aniversaris. I ho fem perquè els aniversaris són una bona ocasió per mirar enrere, reconèixer trajectòries i, sobretot, destacar tot allò que el Poblenou ha anat construint al llarg dels anys. Però volem deixar clar que els aniversaris que apareixen en aquestes pàgines no són, ni de bon tros, els únics que enguany se celebren al barri.

El Poblenou és un barri ple d'històries, projectes i entitats que han anat deixant petjada. Aquest 2026, per exemple, celebrem també el 5è aniversari de l'Home dels Nassos del Poblenou, els 30 anys del Casal Octubre i els 40 anys del tram decorat del carrer de Marià Aguiló, entre els carrers de l'Amistat i del Joncar. Tres aniversaris diferents, però amb una cosa en comú: tots tres formen part de la vida i de la identitat del nostre barri i tots tres tenen previst celebrar-

ho amb activitats i actes oberts al veïnat.

I encara n'hi ha molts més. Per això, aquesta revista vol ser també un reconeixement a totes aquelles persones, entitats i iniciatives que, any rere any, fan possible que el Poblenou continuï sent un barri viu, divers i amb memòria. No volem que ningú se senti exclòs perquè el seu aniversari no aparegui en aquestes pàgines. Al contrari, aquests exemples són només una petita mostra d'una realitat molt més àmplia.

Perquè al Poblenou tenim molts motius per celebrar. Uns tenen 150 anys, d'altres 40, 30, 10 o només 5. Alguns són molt coneguts i d'altres passen més desapercebuts. Però tots formen part d'una mateixa història: la que construïm entre totes i tots.

Redacció El Poblenou

Un nou espai de trobada per a fer barri

El recinte adjacent a la Casa de l'Assumpta, entre el carrer Perelló i la Rambla, es transformarà en una zona accessible dissenyada per a la conversa i el descans.

Dissenyat per xerrar i conèixer l'objectiu principal d'aquesta intervenció és crear un refugi de tranquil·litat a un pas del bullici central de la Rambla. Un lloc on els veïns i veïnes puguem quedar, gaudir de l'aire lliure i passar estones en companyia.

Per aconseguir-ho, s'instal·laran cadires en semicercle, i una taula i dues cadires de formigó, a més d'una font i papereres. Una disposició pensada estratègicament per afavorir el contacte visual i la interrelació entre les persones. A més tot el conjunt estarà adaptat perquè qualsevol persona, independentment de la seva mobilitat, en pugui fer ús.

Una mica més al centre de l'espai, hi haurà una zona d'ombra. Entre els arbres que ja hi ha, s'instal·larà un tendal que protegirà del sol i permetrà ocupar aquest indret durant més temps.

Aquesta intervenció urbanística i d'enjardinament farà l'espai públic més acollidor. I crearà uns espais comunitaris que fomenten la socialització de proximitat. Amb aquesta actuació, un racó del barri es convertirà en una gran sala d'estar a l'aire lliure. Un motiu més per sortir, retrobar-nos i continuar fent comunitat.

Grup de treball Barri Amable

Anuncia't

Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!

934238404

elpoblenou@ideaseditoriales.com

GELATERIA

¡Ché que horchata!

EL TIO CHE

FABRICACIÓ PRÒPIA & ARTESANA
casa fundada l'any 1912

Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

La vinyeta d'en Sebas

